

Vörös István

MALLARMÉ-VADHAJTÁSOK

VADHAJTÁS

2017-12-01 | VADHAJTÁS, VERS

I

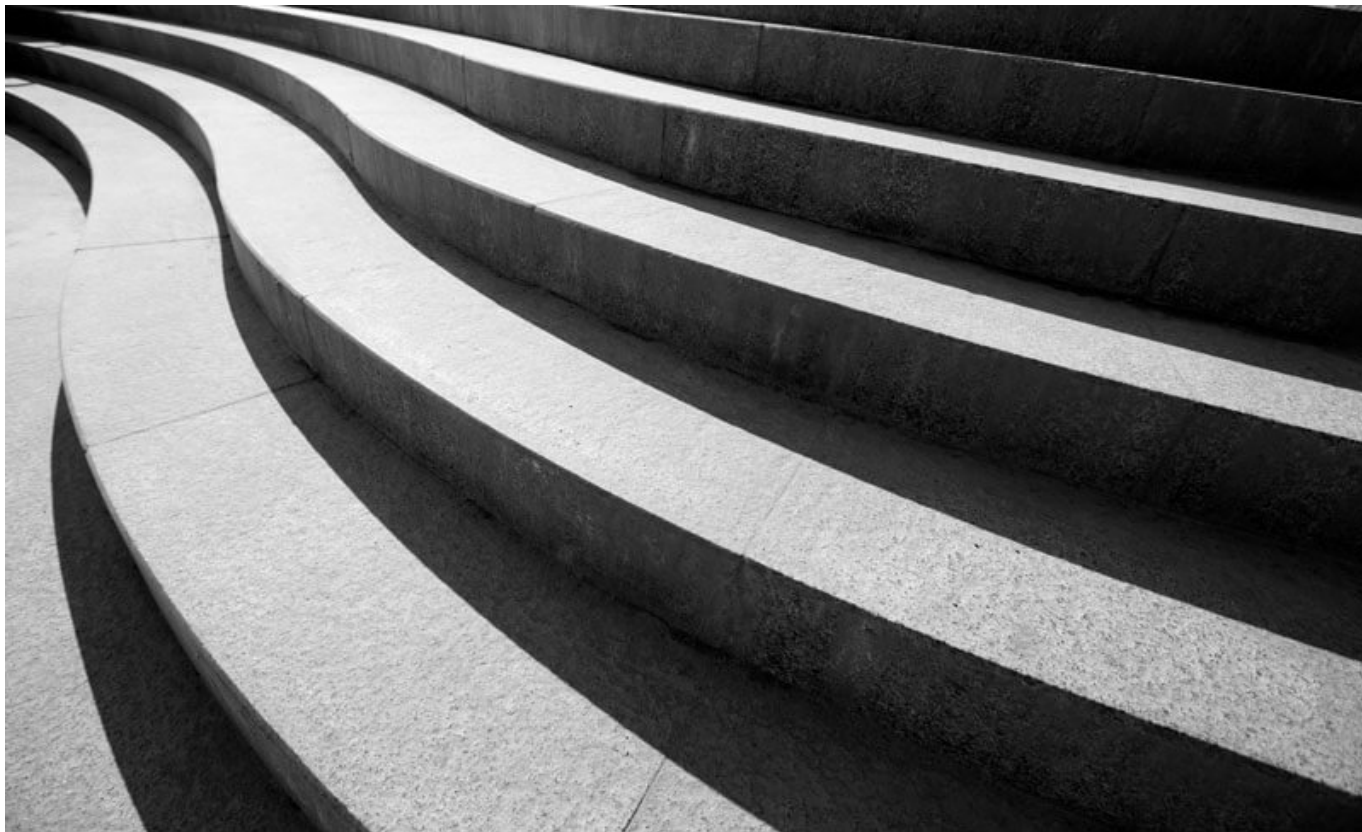
A százéves csillár egy...

A százéves csillár egy karja
mindig kialszik, kimozdul a körte,
talán valami törpedémon akarja,
megszokta, hogy a fényt összetörje

és elkeverje árnyékokkal a
falon, a polcon, a szekrény mögött.
Sötétbe vagy fénybe járunk haza?
Sötétbe. A fény belénk költözött.

Nem áram jár át persze mégse,
nem ég bennem a kezdet se, a vég se,
inkább csak néha ki-ki kapcsol.

Nem áram jár át persze, nem,
nem ég bennem a végtelen,
de néha furcsa dolgokat parancsol.

II

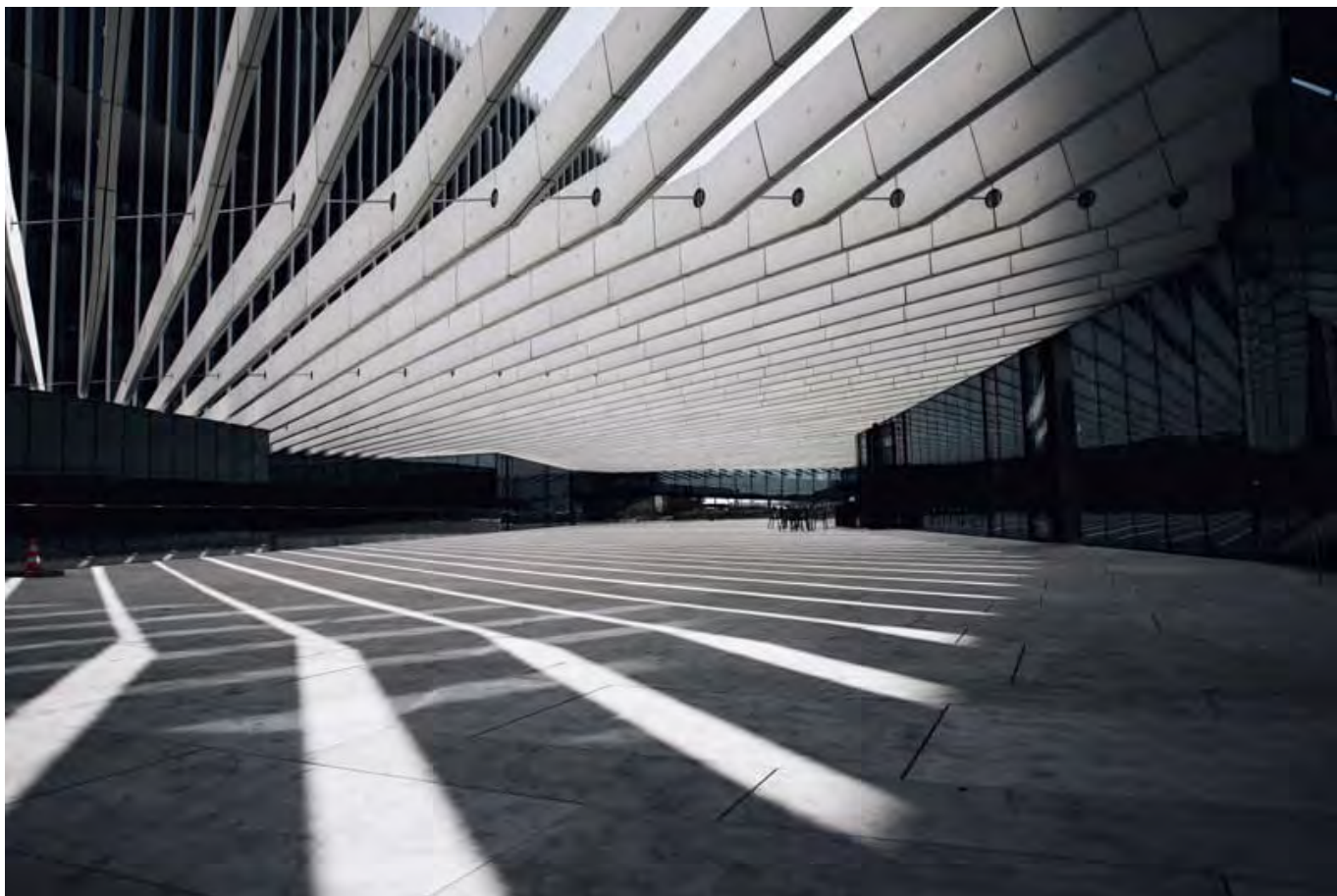
Két csipkefüggöny egyesül

Két csipkefüggöny egyesül,
angyal tapad belőlük össze így-úgy,
nem jön be fény, de nehogy széthúzd,
az árnyék fontoskodva szétterül,

bár nem sötét, inkább afféle pára,
túlfeszíti a túlvilág idegzetét,
érezed a lény föléd lógó kezét,
szőnyomot vet a képzelet falára.

Meddig mehetsz a „valóságon túl”-ban?
Ha ő beszél, mindig csak dúrban,
nem édeskés a függöny zúgta szólam.

A valóság meg mindig mollba hajlik,
sírunk rajta, de ettől mégse halljuk,
a vágyaink hamis hangokba öljük.

III

Hamis zászlók alatt

A zászlókat talán nem is selyemből
varrják ma már, elég afféle műanyag.
Ami a büszkeségből megmarad,
másképp kell mondani ezentúl,

a téren a szobor bemozdul,
szeme az égre fölmered,
nem látszik benne rémület.
Az egyensúly önmagától megrendül.

A talapzaton zűrzavar meg rend ül.
Ha élni akarsz, magának megrendel,
és föltálat a tulajdon kezettel

a végnek, minden összecsendül,
vagy inkább némán összecsap,
s mi ott állunk hamis zászlók alatt.

kép | shutterstock.com